

Előfizetési árak:

Egész évre . 20 kor. — fill.
Félévre . . 10 „ — „
Negyedévre . 5 „ — „
Egy hóra . . 1 „ 70 „
Egyes szám ára 8 fillér.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. ítélőtábla épületével
szemben,

hová az előfizetések és a
lap szétküldésére vonatkozó
fölszólalások intézendők.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1.

a kir. tábla átellenében,
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal veszi föl

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Az a bizonyos határ.

Pécs, 1900. január 10.

Mikor a kvótaküldöttségek novemberben konstataáltak, hogy nem bírnak meg-egyezni, mert a magyar küldöttség által megajánlott $34\frac{1}{4}\%$ és az osztrákok által követelt $34\frac{1}{2}\%$ közti $\frac{1}{4}\%$ különbséget lehetetlen áthidalni, akkor a kormánypárti lapok a legkomolyabban cikkeztek róla, hogy nem kell kicsinyíteni azt az $\frac{1}{4}\%$ -ot, mert minden dolognak van egy maximuma; ha ez betelt, akkor megszűnt a továbbterjeszkedésnek fizikai lehetősége. Ránk nézve ez a maximum $34\frac{1}{4}\%$ -nál betelt, tovább menni tehát akármilyen csekélységgel nem lehet, mert a leghatalmasabb hid is leszakadhat egy dekagrammnyi súlytól, ha ez a dekagramm több, mint a mennyit a hidszerkezet elviselni képes.

Pár napra rá aztán a tisztelt kvótaküldöttség ránk rakta azt a bizonyos dekagrammnyi túlsúlyt, elfogadta a $34\frac{1}{4}\%$ -os kvótát és cseppet sem aggódott azon, hogy az imént oly szépen föllálitott erőműtani törvény meg találja boszulni magát. Anynyira biztosak voltak benne a kormánypárti urak, hogy a kvótaemeléssel nem érték még el teherviselési képességünk végső határát, hogy minden akadékoskodás nélkül szavazták meg a katonatiszti fizetések fölemelését, pedig csak röviddel ezelőtt

Szell Kálmán kijelentette a polgári tisztviselők küldöttségének, hogy a fizetésrendezési törvényt nem hajthatja végre s a tisztviselőknek nem adhatja meg azt az illetményt, amit a törvény előír, mert gazdasági válsággal küzdünk s a népre új terhet rakni nem lehet.

Ilyen okoskodás azonban a miniszter uraknak csak olyankor jut eszébe, mikor idehaza kell a jogos követeléseket elutasítani. Bécsben már másképp szól a nóta! Ott nemcsak a most követelt költségtöbbleteket szavaztatják meg ellentmondás nélkül, de a jövőre kilátásba helyezett követelések teljesítésére is ígéreteket tesznek. Új gyorstüzelő ágyuk kellenek? Ötvenezer ujonccal több kell? Nos hát megadjuk, csak tessék parancsolni; odahaza majd megvigasztaljuk a teherhordó népséget az-
zal, hogy „csak oly mértékben terheljük meg, amily mértékben az ország pénzügyi viszonyai s az adózók teherviselési képessége elbirja.”

Látható tehát ebből, hogy Magyarországon satrapái azt a bizonyos teherviselési határt tetszésük szerint tologatják hol előre, hol hátra, amint éppen érdekük megkívánja. Egyszer a $34\frac{1}{4}\%$ -os kvótánál van a véghatár, másszor a $34\frac{1}{4}\%$ -nál sincsen elérve; egyszer a már meghozott fizetési törvény végrehajtása is tulmegy a lehetőség határán, másszor meg a tisztifizetések

emelésére követelt 14 millió korona költségtöbblet is annyira innen marad a teherviselési képesség határán, hogy még a hadsereg szaporításra is jut majd anélkül, hogy azzal azt a bizonyos határt túllépnék.

S azok a jó urak annyira beleélték magukat ebbe a kedves kis játékba, hogy most már maguk is komolyan kezdik hinni, mikép az a végső határ a valóságban is úgy ugrál előre vagy hátra, amint azt nekik dirigálni bizonyos körülmények között tetszik. Pedig mindinkább szaporodnak a jelenségek, a melyek kézzelfoghatólag bizonyítják, hogy minden kvótaemelés, tiszti fizetésjavítás, tűzérési reform és hadsereg-szaporítás nélkül is túl vagyunk már azon a határon, a melyet az ország teherviselési képessége a gondos államférfiu elé szab.

Éppen most jelent meg a budapesti kereskedelmi és iparkamara jelentése az elmúlt évről, a mely konstataálja, hogy az általános gazdasági helyzet az 1899. évben nem volt kedvező. Számos körülmény hatott közre — ugymond a jelentés — hogy a lefolyt év legkevésbé sem számítható a föllendülés, avagy bárcsak némileg számottevő haladás évei közé, hanem inkább sajnos pangást vagy megakadást mutat.

Ezzel szemben persze a pénzügyi kormányzat egészen más szemüvegen át nézi a világot s az általános pangás és

A „Pécsi Figyelő” tárcája.

Napkeleti mese.

Messze, messze, hol először szórja szét ragyogó sugarait az éltető nap, élt egyszer egy gyönyörűséges szép királyleány. Arany volt a haja, csillag volt a szeme, bíbor volt az ajka. Születésekor homlokon csókolta az Ártatlanság, lelkébe lopódzott a Könyörületesség és szívében foglalta el helyét a szunyadó szerelem. Szülei, kiknek ő volt egyetlen gyermekük, óvták a fénytől és napsugártól. Nem ismerte az ember önzését, ártatlanságában minden embert jónak hitt s a könyörületesség megtanította, hogy hol enyhítse az anyagi gondok terheit a szegény emberek vállain. Csak a szerelem szunnyadt még szívében, csak az nem érezte még hatalmát fölötté.

Hetedhét országon hire járt a gyönyörűséges királykisasszonynak, kinek arany a haja, csillag a szeme, bíbor az ajka, áldott a lelke. Hetedhét országból jöttek a daliás, hős királyfiak, hogy a királykisasszony kezéért esedezzenek, daliás királyfiak mentek vissza megtört szívvel oda, a honnan jöttek. A királykisasszonyba első pillantásra beleszeretett mind-egyik, de ő minden esedezésre hideg maradt. Szívében alvó Szerelmét a leglángolóbb szavak sem ébresztették fel. A királykisasszony nem értette meg őket, ő még nem tudta, mi az „szeretni.”

A királyfiak után jött a dalmok s énekelte édesbús dalokat a szerelemtől. Dalai esdve majd kitörő szenvedéllyel hangzottak, szeme lángolt, arca égett, szíve dobogott. Dalai szívből keltek s dalolt, dalolt az isteni, a fontos szerelemtől. A királykisasszony szívében az alvó vágy ébredezni kezdett.

— Te költő vagy, Isten azért áldott meg téged tehetséggel, hogy megtanítsad az embereket a nagy, nemes érzelmekre. Taníts meg engem a szerelemre s gazdaggá teszek, kincsem megosztom veled.

— Ha én téged meg tudnám tanítani a szerelemre, enyém lenne a legnagyobb kincs, te. De szerelemre tanítani senkit sem lehet. Ott van az mindenkinek a szívében s előbb-utóbb el fog jönni az egyetlen, kinek hatalma van fölötté. Az az egyetlen megtanít kérés nélkül is a szerelemre.

Busult a királykisasszony nagyon. Éjszaka-kánként csak úgy patakzott a köny csillagszeméből és sorvasztotta a vágy a szerelem után. Mikor az öreg király megtudta egyetlen leánya hervadásának okát, futárokat küldött széjjel az országban és kihirdette, hogy a ki a királykisasszonyt megtanítja a szerelemre, legyen az alantos, vagy előkelő származású, hős katoná, avagy egyszerű tehénpásztor, elnyeri leánya kezét és vele fele királyságát. Jöttek is erre a kibírdetésre annyian, hogy a királyi palotában alig tudtak helyet adni a sok tanítónak, a királykisasszony azonban mégis éppen olyan tudatlan maradt, mint volt s tovább is emésztette magát. S kifáradtak a ta-

nitók, ritkultak a kérők és sorvadtt a királykisasszony.

Egyszer — sokára, trombitaszóval hirdették a palotában egy új vendég érkezését. Megörült az öreg király, hogy ismét érkezik valaki, ki leányát szerelemre tanítani vállalkozik. Egyszerű, náluk szokatlan ruhába öltözött, napbarnított arcu idegen volt a vendég. Királykisasszony egy függöny árnyékából nézte, mint hinti a felkelő nap bíboros sugarait a földre, mint szárítja fel a virágok könyeit, a fűszálakon rezgő harmatcseppeket; mint enyleneg a szanaszét heverő göröngyökkel. Mindenütt életet, jó kedvet ébreszt, csak az ő szívének napja nem fog felkelni, csak az ő pilláin levő könnycseppeket nem szárítják fel szeretett férfi csókjai! — Az idegen a terembe lépett: Egy pillanatig elbűvölten nézett körül az aranytól és mindentéle drágaságtól csillogó teremben, de gyorsan visszanyerte lélekjelenlétét és mélyen meghajolt a király előtt. Szemeiből határozottság és jóság sugárzott, ajkai-
val hódolatát fejezte ki. — Ki vagy te különös ifju és honnan jössz? — kérdezte a király. — Én egy férfi vagyok, s onnan jövök, hol a nap nyugvóra hajol. — Talán azért tetted meg e hosszú utat, hogy leányom szerelmét elnyerjed és vele fele királyságom?

— Királyom! Leányod szépségének hírért országodban hallottam először. S bár ragyogó szépségéről és szívjóságáról sokat regélnek népeid, mindazonáltal szerelmet esdeklni nem fogok sem tőle, sem másról. Ferfi vagyok s független! Szabadságomat többre becsülöm oly

megakadás dacára mesterségesen srófolta föl az adózási alapokat, a városoktól pedig egymásután szedi el az existenciájukat biztosító jövedelmi forrásokat.

De hát az élet, az az erőműtani törvény, a mely megszabja a terhelés fizikai maximumát, nem enged packázni magával s a valóságos eredmény bizonyítja, hogy hasztalan a présnek minden mechanikus megszorítása, a száraz törkölyből bizony csak nem csurog a nedű.

Hogy tovább ne menjünk, itt vannak a hozzánk legközelebb eső adózási eredmények, a melyek ezt kiáltó módon bizonyítják.

Nincsen Pécs város közigazgatási bizottságának ülése, melyen a pénzügyigazgató ne panaszkodnék s ne fenyegetőznék állami végrehajtással a nagymérvű adóhátralékok miatt s a végeredmény mégis mi lett? Az, hogy az adóhátralék rengeteg összegét csak úgy volt képes a bizottság valamennyire apasztani, hogy 11.000 frtot meghaladó összeget törölt, mint behajthatatlant, nemleges zálogolási jegyzőkönyvek alapján.

Azok a nemleges zálogolási jegyzőkönyvek! Kell-e kiáltóbb tanubizonysága annak az óriás hazugságnak, hogy teherviselési képességünk az eddigi terhek által is nincsen már kimerítve, mint ezek a tömeges nemleges zálogolási jegyzőkönyvek, a melyekben hivatalosan van igazolva, hogy az adózóknak már abszolúte semmijük sincsen, a mit a rájuk kivetett közterhek fejében el lehetne tőlük venni.

Baranyavármegyére vonatkozólag éppen tegnap jelentette a pénzügyigazgató a közigazgatási bizottságnak, hogy csak a múlt év december hónapjában is 4523 frttal kevesebb állami adó folyt be, mint

1898. december havában; az egész 1899. év adózási eredménye pedig 7139 frttal maradt mögötte az 1898 év eredményének.

Somogyvármegye közigazgatási bizottságának december havi ülésén panaszkodott a pénzügyigazgató a nagymérvű adóhátralék miatt és a legerélyesebb végrehajtási intézkedéseket helyezte kilátásba, abban a Somogyvármegyében, a mely még csak pár évvel is ezelőtt arról volt híres, hogy benne az adóhátralék ismeretlen fogalom.

Azt csak nem foghatja rá a kormány a jó somogyiakra, hogy most azért maradnak hátralékban, mert roppantul kíváncsiak a végrehajtót színről-színre láthatni. Mert ha a magyar ember nem is valami nagy lelkesedéssel fizeti az adót, azt mégis megfizeti minden egyéb szükségletének fődőzése előtt, mert szeret túl lenni minél előbb ezen a kellemetlen dolgon, ha teheti.

De hát most már nem teheti, marad tehát az adója fizetetlen s ezt nyomon követi a végrehajtó. Azoknak a végrehajtói látogatásoknak pedig a záróköve a nemleges zálogolási jegyzőkönyv szokott lenni. Ha pedig már az eddigi terhek fődőzésére szükséges adókat a végrehajtónak kell beszednie, mi lesz akkor, ha majd a kvótáemelés és új hadügyi költségek folytán keletkező adótöbbletet kell behajtani?

Akkor majd bemutathatja a magyar kormány Bécsben a nemleges zálogolási jegyzőkönyvek nagy tömegét, mint a magyar nemzet teherviselő képességének hátkövét. Előbb úgy sem fogják elhinni, hogy elérkeztünk ahhoz a bizonyos határkőhöz, míg ki nem mutatjuk aktaszerűen, hogy nincsen már egy párnánk, a melyet elvihetne az adóvégrehajtó.

királlyságnál, melyért magamat kellene áruba bocsájtani.

— Tehát mi az a kincs, a mely hozzánk vonzott?

— Szellemi kincsek, Felséges Uram! Sokat hallottam regélni napkeletről, megakartam ismerni az ismeretlen országokat, lelkébe akarok tekinteni az ismeretlen embereknek, megakarom ismerni erőneiket és hibáikat, vágyaikat és tehetségüket s ami szép és nemes, — ha majdan visszatérek, népeimet is megtanítani.

— Mesélj hát nekünk is valamit a napnyugati emberekről, olyanok valamennyien, mint te vagy?

— Felséges Uram! A napnyugati emberek sokban hasonlítanak a napkeletiekhez. — Hősök és gyávák, lángeszűek és közönségesek nálunk is vannak, szívükben erőnyekkel és hibákkal. Csak hogy mi folyton tanulunk, eszünket és szívünket képezzük és igyekszünk mindig tökéletesebbekké lenni.

— Megbecsüllek bátor, okos beszédért s meghívlak, hogy maradj palotámban, a meddig tetszik és okos beszéddel minket is tanítsál. Az idegen elhagyta a tróntermet. A királykisasszony sokáig nézett utána, hogy megpillanthassa arcát is annak, ki már olyan régen az egyedüli ki nem szerelmet esdekelni jött messze földről, kit nem érdekelt soha. Szivdobogva leste, hogy arcába pillanthasson annak, kinek beszéde máris olyan gondolkozóvá tette. A férfi csak ment előre a kert utain, egyenes, büszke tartással. Most lehajolt? . . . Vajjon miért? . . . Kezébe vett valamit! . . . fujja . . . vajjon mi lehet az? . . . — Egy szál kis virág, mely az út közepén hevert és sajnálta elpusztítani.

Királykisasszony már megtanulta, mi a szerelem! . . . Ablakából gyakran kísérté figyelemmel az idegent, ki az utolsó szolgál szemből is barátságos; gyakran hallotta beszélni, de szemtől szembe még sohasem találkozott. Álmában, ébren, mindig csak vele foglalkozott, vele, a férfivel, ki nem esdekel, nem könyörgött még nő előtt szerelemért soha. Tőle szeretne volna hallani a szerelem lángszavait.

Az idegen távozni készült. Mint ő mondá, megy tovább, tapasztalatokat gyűjteni, ismeretkörét szélesíteni. Királykisasszony szívében iszonyu fájdalmat idézett elő a válás gondolata. Ekkor már a szív vette át az uralmat az ész, a büszkeség fölött.

Egy reggel, amint a férfi a kert ösvényén haladt, utját keresztezte a leány és szenvedélyes szavakkal esdekelte szerelméért az, kit eddig mások esdeklése hidegen hagyott. A férfi megbűvölve állott meg a könyörgő szépség előtt és mikor a csillagszemekbe tekintett, őt is utolérte végzete. Megszerette a leányt örök szerelemmel és mikor ajkai egybeforrtak, szerelmi esküjöknek csak a nap volt tanúja, mely ragyogó sugaraival megaranyozta a földet lábaik alatt.

A férfi folytatta útját. Vele ment a királykisasszony is, odahagyva fényt, pompát, földi gazdagságot. Érezte, hogy szerelem nélkül mindez mit sem ér, míg a szerelem minden földi kincset kárpótol. Szerelmük nem hűlt ki egész életükben, mert úgy szeretni, mint ők szerettek, csak egyszer lehet. Velük együtt meghalt az önzetlenség, az igaz szerelem s elfoglalta helyét az önzés, az ármány és a haszonlesés.

St. I.

H i r e k.

Pécs, 1900. január 10.

A »nagy ördög«, mint halott.

Ismerik már a »P F« olvasói a »nagy ördögöt«, ezt a fekete, bodrosaju, tüzes villámokat szóró, ragyogó szemű bájos urileányt, mert a multkor már írtam róla a »nagyördög«, mint Mikulás cím alatt. Ez a leány a megtestesült nyughatatlanság. Folyton azon töri bájos fejcskáját, hogy miként lehetne valami huncuteriát elkövetni. Csapongó szelleme egy pillanatra sem tud pihenni; látszólag nyugodtan ül és beszélget, titokban pedig azon gondolkodik, miként tehetne valami olyant, a mi rávall a »nagy ördög« . . . A multkor is egyről-másról, ő is szellemes modorával éppen akkor beszélt el valami kacagtató históriát, a mikor az egyik férfitendég — ki a pamlagon ült — valamiért egy kissé felállt, ő villámgyorsan és észrevétlenül úgy helyezte el a vendég mellett levő finom cilinderét, hogy az, a midőn leült, palacsintává lapította azt . . . Persze homéri kacagás támadt, mindenki úgy nevetett, hogy a könnyei is potyogtak, ő pedig tovább mesélte a históriát . . . Szegény vendég pedig kékült, zöldült . . . És a »nagy ördög« milyen boldog volt, hogy ez így sikerült! . . .

De bezzeg nem kacagott senki azon a tétlen a »nagy ördögnek«, a melyet most akarok megírni, mert majdnem végzetessé vált néhány egyénre ez a huncuteriája! No hiszen nem is láttam úgy megijedve a »nagy ördögöt« egy hamar, mint ebben az esetben. Ugy vert a szivecskéje, hogy még! és remegett mint a nyárfalevél. Hja, kedves »nagy ördög« bizony a tréfából is megárt a sok . . .

De kezdjük előlről! Tudják kérem, azt találta ki ebben az esetben a »nagy ördög«, hogy ő halott fog lenni, de nem igazán, csak úgy tréfából akarta felvenni a néhai nevet.

— De hát miként lehet ez, kérdik önök? No csak türelem, majd mindjárt elmondok én azt úgy, a miként a »nagy ördög« kifundálta és a mint azt végbe is vitte.

* * *

Világos szép este volt; az ég felhőtlen s szakadatlanul derült; a hold platinagolyója titkosan merengve nézett be egy földszinti ház csinosan butorozott szobájába, hol egy fiatal leány sietve csinált valamit, hogy mit, azt a félhomályban nem lehetett meglátni. De most gyertyát gyújt és a gyertya fényénél borzadva láthatta a szemlélő, hogy a mit ez a fiatal leány a sötétség leple alatt csinált, az egy — ravatal.

A meggyújtott két gyertyát a ravatal mellé állította kétfelől, ő pedig fejére koszorút téve — oh borzadály — ráfeküdt a ravatalra, hol nagy szempilláit lehunyva mozdulatlan maradt. Roppant halvány volt, mert a hold sugarai sápadt színt hintettek különben rózsapiros arcára . . . Így feküdt jó egy ideig a szoba mystikus homályában kíváncsian várva a ki legelőször belép . . . A cseléd volt az a szerencsétlen, a ki — valami dolga lévén abban a szobában — sietve benyitott . . .

Egy rémes sikolyt hallatott csupán és ájultan terült el a földön. A »nagy ördög« erre még a szemét sem hunyorította meg, mert nem hitte, hogy a cseléd elájult az ijedségtől, hanem azt gondolta, hogy tréfál az is. A sikoltásra berohant a »nagy ördög« testvére, ki bátor asszony ugyan, de a mikor meglátta a halvány alakot a ravatalon feküdni, két égő gyertya között, melyek sárga, bágyadt világa az egész szobát be nem világíthatván a ravatal körül hinté csupán erőtlen rezgő sugarát; meglátta a földön ájultan tekvő cselédet; rémület fogta el keblét és sűrűn kezdé szórni magára a keresztek, ajka pedig remegve suttozta, hogy: »minden jó lélek dicséri az Urat!« Miatyánk ki vagy a mennyekben . . . de tovább nem folytathatta, mert ő is elájult.

... Ekkor a »nagy ördög« észrevette, hogy ennek fele se bolondság, az ő tréfájának még komolyabb következményei is lehetnek, felugrott a ravatalról azzal a szándékkal, hogy megismerteti magát.

Mikor a cseléd — ki akkorra már kissé magához tért és épen a szemét nyitotta fel — meglátta, hogy a ravatalon fekvő alak megmozdult és onnan lejön, annyira megrémült újra, hogy rémes sikolytásokkal kirohant a szobából az utcára és futásnak eredve jajgatott, ordított. Az utcán erre az éktelen sikongatásra összefutott a nép, néhányan a szaladó cseléd után vetették magukat, megtudni tőle jajgatásának okát, de az meg nem állt volna, ha aranyhegyeket ígértek volna is neki, hanem sikolytozva szaladt, futott, míg kimerülten össze nem esett.

Erre már az egész utca tele volt néppel, kik mindannyian az óriási ribilió oka felől kérdegették egymást. Persze senki sem tudott felvilágosítást adni. . . . A mikor a »nagy ördög« látta, hogy mivé fajult a tréfája, nagyon megrémült; látta kedves testvérét látszólag élettelenül feküdni a földön; látta az utcán zsbongó népet a cseléd körül foglalatokodni és a mikor meggondolta, hogy ennek csak az ő borzasztó tréfája volt az oka, úgy elfacsarodott jó kis szíve, (mert igen jószívű különben) hogy keservesen elkezdett sirni. . . .

Ekkor lépett be sógora — ki a mult-kori eset következtében még most is fájditja a derekát — a mikor meglátta szeretett feleségét a földön feküdni, kis sógoradját pedig keservesen sirni, mindjárt a legrosszabbra gondolt és nem tudni mi történt volna vele is, ha ekkorra a földön fekvő kedves felesége magához nem tér. Örömmel rohantak most mindketten hozzá és különféle szerek segítségével ismét teljesen magához térítették az ájultat. A cselédet pedig ez alatt a nép felszedte az utcán és mivel nem sikerült még ájulásától életre hozniok, bevitték tehát a házba, hol kíváncsian tudakozódtak, hogy ugyan mi rémithette meg a cselédet ennyire. Jaj de félt most a »nagy ördög«, hogy elárulják őt! De a jó sógor ügyesen eligazította a dolgot úgy, hogy a nép megnyugodva tért vissza lakásába. . . . A sógor azután behívta a »nagy ördögöt« magához, hogy mit beszélt neki, mitsem, azt nem tudni, de mikor a »nagy ördög« kijött, hát a szép szemei nagyon nedvesek voltak, az bizonyos. . . .

A cseléd az eset után pár napig beteg volt, azonban a »nagy ördög« — és ez dicseretére legyen mondva — annyi ajándékot adott neki, oly odaadással s nagy szeretettel ápolta a beteg cselédet, hogy ha azt valaki meglátta volna azok közül, kik »nagy ördög«-nek nevezték el, hát menten hajlandók lettek volna »szép örző angyal«-ra változtatni át.

Azt mondja most a »nagy ördög«, hogy többé semmiféle tréfát nem fog elkövetni, de én ehhez igen nagy Tamás vagyok, mert hisz ismerem én jól a »nagy ördögöt« és tudom azt a közmondást is, hogy »nehéz az ördögöt bemeszelni.« De csináljon is édes »nagy ördög« néha kis huncuteriákat, tudja az olyan jól áll magának, de ne ilyeneket, mert bizony — mint fentebb is mondtam — a tréfából is megárt a sok. Különben szívélyesen üdvözlí magát:

Magyar-Bors.

Napirend 1900. január 11-én.

Naptár: csütörtök, jan. 11. — Róm. kath.: Higin. — Prot.: Matild. — Görög-kel.: (dec. 30.) Anizia. — Zsidó: Schebat 11. — Nap két 7 óra 47 perckor; nyugszik 4 óra 28 perckor. — Hold két délután 1 óra 12 perckor; nyugszik reggel 4 óra 17 perckor.

Időjárás. Kilátás a központi meteorológiai intézet jelzése szerint: fagy és hó várható.

Városi rendkívüli közgyűlés d. e. 9 órakor. A városi közigazgatási bizottság ülése d. e. 10 órakor.

Színház: »Cifra nyomorúság«, színmű.

— **(Bulletin a vízről.)** Felvitte az Uristen a pécsi vízvezeték dolgát. Ha vizet nem is kapunk belőle, olvashatunk róla mátol fogva olyan jelentéseket, milyeneket orvosi bulletinek alakjában beteg főhercegek és főhercegnők állapotáról szoktak kiadni tudós udvari orvosok. A mult pénteken tartott rendkívüli városi közgyűlésen j. Engel József interpellációjára ugyanis megígérte a polgármester, hogy a Tettye vízállásáról naponként tesz jelentést a mérnöki hivatal a napisajtó útján a nagy közönségnek. Ezt ugyan nem tették meg, mert mindeddig nem küldtek egy jelentést sem; hanem élesszemű riporterünk felfedezte a városháza kapuja alatt az árverési meg lóvásári hirdetések között egy tenyérszerű kis papíron a jelentést és ime itt közli a következőkben:

»Vízállás 10-én reggel 6 órakor: a tettyei víztartóban 1000 m³; az ellentartóban 1250 m³ volt s a hozzáfolyás 24 óra alatt 685 köbméternek találtatott.«

— **(Uj albirák.)** Szigeth Nándor kaposvári törvényszéki jegyző, valamint Molnár Béla szigetvári járásbírói aljegyző a kaposvári járásbíróshoz, — Rhénes Elek, csurgói járásbírói aljegyző pedig a perlaki járásbíróshoz albirákká kinevezettek.

— **(Adomány.)** Ifj. Brázay Kálmán a pécsi hivatalszolgák köre pénztára javára husz koronát adományozott.

— **(Névmagyarosítás.)** Mataszovics Ferenc, a m. kir. honvédszámvevőséghez vezényelt 8. honvéd-huszárezredbeli őrmester, budapesti lakos vezetéknévén »Balassá«-ra kért átváltoztatása, 1899. évi 127,881. számú belügyminiszeri rendelettel, megengedtetett.

— **(Bíróválasztás Magyar-Sóroson.)** Magyar-Sóroson a birói hivatal Katics Gergely birónak lemondása következtében megüresedett, miért is tegnap délután Vanniss Sándor főszolgabíró új választást eszközöltetett. A bíróválasztás a főszolgabíró személyes jelenlétében folyt le és egyhangulag Hál György választatott meg. Ma délután Szabolcsos lesz bíróválasztás.

— **(Felülfizetések.)** A pécsi műkedvelő egyesület 1900. január 7-én tartott ünnepélyén a következő felülfizetések történtek: Madarász Béla 50 kr., Ratkovits Károly 2 frt, N. N. 2 frt, Hoff J. Antal 1 frt 50 kr. Rupperecht István 1 frt. N. N. 1 frt. A rendezőség ez uton is köszönetet mond a felülfizetőknek.

— **(Becsületsértés — levelező-lapon.)** Az egyik vidéki református lelkész leánya a napokban »ansichskártyát« kapott valami ismeretlen ismerőstől. Természetesen, ha a kártya valami tisztességes rajzot hordott volna a homlokán, akkor az írója is meg merte volna magát nevezni. Azonban a kártya egy nagyon is drasztikus b. u. é. k. kívánságot foglalt magában. A kis kisasszonyka eleintén megelődött, majd nagyot gondolt és kártyán a ceruzával irt címet kiradirozta és megcímezte a postásnak, aki a kártyát továbbítani merészelt. Csakhogy a gyenge női kezek rossz szul radirozták ki a levelező lap első címét, a postás meg úgy, a hogy kisütötte, hogy ki a kártya küldője. De talán nem haragudott volna meg úgy a kártya küldőjére, ha a levelezőlapot rendes uton-módon kapta volna meg. A levelező-lap kikerülte figyelmét és a levelhordó

vitte a lakására. A postahivatalnok ur éppen az ajtón nyitott be, mikor a szobaleányt meg a szakácsnét azon csípte rajta, hogy hogyan nevetik ki gazdájukat a frissen érkezett levelezőlapért. S nagy mérgében mi telhetett tőle: feljelentette a járásbírósnál a református pap leányát — becsületsértésért.

— **(Drágább lesz a kártya.)** A pénzügyminiszter rendeletet adott ki a pénzügyigazgatóságoknak, amelyben utasítja őket, hogy a kártyabélyegek megállapításánál szigorúan az 1881-diki kártyatörvényhez alkalmazkodjanak s ne az 1897-iki rendelethez, a mely nagy könnyítéseket enged a kártyagyárosoknak. E szerint, hogy azok a kártyák, amelyeket ellenállási képességüknek fogva vegyszerekkel (szeszszappan, alkohol stb.) tisztítani lehet és a melyeknek olyan szélük van, hogy ismételt tisztítás után lemetszhető, mosható kártyáknak tekintendők és így kétszeres bélyegilleték alá esnek. A rendeletre az adott okot, hogy az osztrák pénzügyminiszterium január 2-án Ausztriára nézve hasonló rendeletet adott ki.

— **(Hid a Dráván.)** A kereskedelmi miniszterium elhatározta a Dráva áthidalását Doljni Miholjácánál. A tervek már készen vannak és a kormány már legközelebb fölszólítja a Dráva mentén fekvő érdekelt községeket, hogy mily összegben járulnak a Drávahid létesítéséhez. Tekintve, hogy e hid létesítése a községekre és különösen Siklósra nézve életkérdés, biztosra vehető, hogy az érdekelt községek nem fognak vonakodni a hozzájárulástól.

— **(Lövöldöző lakodalmasok.)** Rossz szokása az népünknek, hogy ünnepek vagy multságok alkalmával lövöldöznek, nem tekintve a közbiztonságot. Panaszos levelet vettünk legujabban Szászvárról, honnan azt írják, hogy tegnapelőtt is egy lakodalom alkalmával nagy lövöldözést vitt végbe a mulató fiatalság. Ajánljuk a hatóság figyelmébe e tarthatatlan és közveszélyes szokás szigorú büntetését, hogy a nép végre-valahára leszokjék az ilyen kedvtelésekről.

— **(Tolvajok a vonaton.)** A pécsi rendőrséghez egy nagyszabású vasuti lopásról jött értesítés. Ugyanis Zimmerer Márton pancsovai aranyművesnek a vonatról eltűnt a táskája, amelyben 4870 forintot érő ékszerek voltak. Zimmerer Ujvidék és Titel között vette észre táskája eltűnését, amikor már persze hiába kereste. Valószínűleg nemzetközi utazó tolvajbanda tagjai működtek közre. A rendőrség széleskörű nyomozást indított kézrekerítésükre.

— **(Adótisztí kinevezés.)** A m. kir. pénzügyminiszter a pécsvárad kir. adóhivatalhoz Szigethy Lajos adóhivatali gyakorlatos adóhivatali tiszté ideiglenes minőségben kinevezte.

— **(Száz éves emberek.)** Egy bécsi ujság kinyomozta azokat az embereket, a kik túlélték a tizenkilencedik századot. Az érdekesebb életrajzok a következők: Rinrer Amália asszony, aki Andrichauban él, Bielitz mellett 105 éves. Fültanuja volt a jelenetnek, mikor Koszciuszko Krakko legnagyobb terén 1805-ben felesküdt a lengyel szabadságharcra. — Pizsk Mihály 1797-ben született Malackán. 1809-ben elkísérte atyját üzleti útján s végignézte a véres asperni csatát. Lel-

kesen beszél Kossuth Lajosról, a kit sokszor látott a pozsonyi országgyűlésen. Kétszer nősült, 1873 óta özvegy ember. Öt gyermeke közül még három él s huszonkét unokája és harmincnégy dédunokája van. — *Schiller Herman* volt sárosszentmihályi lakos, most Ungváron lakik, 1799-ben született, kétszer nősült, tíz gyermeke van, a legfiatalabb 23 éves. A szeme gyöngye, de egyetlen foga sem hiányzik, keze pedig olyan erőteljes, hogy szép Kossuth-szakállát még mindig önmaga borotválja. Sokat pipál, jó étvágya van és megüli a lovat, mint hajdanán. — *Steiner Mózes* volt hódicsi pipakészítő-munkás 102 éves; teljesen megvakult.

— **(Uj közgyám Nagy-Kozáron.)** *Müller Jakab* elhunytával a közgyámi állás Nagy-Kozáron megüresedett, miért is *Vaniss Sándor*, a pécsi járási főszolgabíró új választást rendelt el. A közgyámválasztás tegnap történt meg s az új közgyám *Schwáb János* lett. A választás a főszolgabíró személyes jelenlétében folyt le.

— **(Zajlik a Duna.)** Mohács fölött a Duna ismét árad. Óriási a jégtorlódás, a víz nem tud lefolyni s lassan-lassan a jég fölé emelkedve akar lefelé jutni. Paks fölött zajlik a Duna, Paks alatt azonban be van fagyva Bajánál is, egész Mohácsig. Budapestenél, Esztergomnál tiszta a Duna, uszó jégtáblák sem igen láthatók. Mohácsnál veszély ugyan még nincs, de óvintézkedések mégis teendők.

— **(Korcsmai alakok.)** Falusi korcsmát verekezés nélkül már alig is lehet elképzelni. *Hauser András*, hosszuhetényi korcsmáros azonban nem tűri meg korcsmájában azokat az alakokat, a kik dulakodásra okot szoktak szolgáltatni. A napokban *Kis Bagó Mihály* és *Breitenbach Frigyes* ittás állapotban a korcsmába mentek és már-már dulakodást rendeztek volna, mikor a korcsmáros rövid uton kiakolbólitotta őket. A korcsmai alakok azonban annyira nem voltak berugva, hogy a korcsmároson boszut ne tudtak volna állni. A külső ajtót felfeszítették, a belső üvegajtót pedig betörték, azután elfutottak. A korcsmáros panaszfeljelentést tett a főbíróknál, aki majd példás büntetésben fogja részesíteni a jómadarakat.

— **(Leharapott orr.)** Az Irgalmasok nagy bérházában szolgál két cseléd, a kik régi haragosai egymásnak. Ma azután verekezésben tört ki a köztük dúló régi viszály s verekezés közben *Berghauer Katalinnak* az ellenfele leharapta az orrát. Szerencsére az orr csak a leghegyén lett leharapva, a mit *Ludvig Ferenc dr.* tiszti orvos hamarosan összevarrt s a seb nyolc napon belül meg is fog gyógyulni. A harapós cseléd ellen a rendőrség folytatja a vizsgálatot.

— **(Hogyan lehet ingyen kocsikázni?)** *Böröcz József Mátyás*, hosszuhetényi illetőségű napszámos, a ki már szimulált betegség miatt a kórházban is ismeretes, gondolt egy nagyot és elhatározta, hogy becsap valakit. A gondolatot tett követte s a derék Mátyás megszólított egy fiakkerost, hogy Hosszuhetényből be kell hozni kocsin egy urat, menjen ki vele. A fiakkeros beültette Mátyás urat a fiakkerba s kihajtatott Heténybe. Ott a fiakkert *Böröcz Mátyás* a felső végen egy kis ház előtt állította meg, a hol egy szegény öreg

ember lakott, a Mátyás apja. Mikor kiszállt, a fiakkeros kérte, hogy hol van hát az az ur, a kit be kell vinni Pécsre. Persze kisült, hogy az az ur nincs sehol, csak Mátyás ur akart ingyen kimenni Heténybe. A fiakkeros erre a jegyzőhöz ment s panaszt tett *Böröcz* ellen, de ott azt a felvilágosítást kapta, hogy az bizony olyan szegény ember, hogy nem lehet rajta egy fillért se megvenni. Mikor azután szemrehányást tett *Böröcznek*, az azzal vigasztalta, hogy van neki Pécsen jó embere, csak menjenek vissza, az majd kifizeti a kocsipénzt. És megint beült a fiakkerbe s a kocsis hozta vissza Pécsre. A vámhoz éjjel érkeztek s mikor áthajtottak, a vámos kérte a vámpénzt. *Böröcz* azonban odaszólt a fiakkeresnek, hogy csak hajtson tovább s a fiakker kényelmes üléséről kikiáltott a vámosnak:

— Török ur, én vagyok. A rendőr majd behozza reggel a pénzt!

És a fiakker robogott tovább, be a piacra, a hol mikor *Böröcz* kiszállt, bevallotta, hogy bizony ő nem tud fizetni s köszöni szépen, hogy ingyen kivitte Heténybe s visszahozta Pécsre. A fiakkeros azonnal a rendőrségre ment s bepanaszolta *Böröcz Mátyást*, de hogy mikor kapja meg a pénzét, azt talán Falb se tudná megmondani!

— **(Nyári menház vezetői oklevelet nyertek.)** Mindazok, a kik október hótól január 8-ig az ovodában a nyári menház vezetői oklevél elnyerése céljából rendezett tanfolyamot hallgatták, számszerint hatan a vizsgálatot tegnap szép eredménnyel letették *Salamon József* kir. tanfelügyelő jelenlétében. Az új nevelőnők hivatala vannak kiszorítani a bonneokat s mint okleveles nevelőnők lesznek családoknál vagy pedig nyári menedékházakban alkalmazva. Mind a hatan csinosan kiállított okleveleket kaptak a képesítő vizsgálat kiállása után.

— **(Nagy betörés Hosszuhetényben.)** *Hauser András* hosszuhetényi korcsmáros ma jelentette, hogy a múlt éjjel szobájába az ablaknak kifeszítése után ismeretlen tettesek behatoltak és a szekrényből 42 frt készpénzt elvittek. Hasztalan volt eddig minden kutatás, a tolvajok nyomát nem sikerült felfedezni. Ugyancsak az elmúlt éjjel *Brucker Bernát* hosszuhetényi kereskedő boltajtáját is fessegetni kezdték, a tulajdonos azonban idejekorán felébredt és elzavarta a betörőket. A csendőrség minden irányban szigorú nyomozást foganatosít.

— **(Pályázat.)** A kaposvári királyi törvényszéknél egy bírói állás van üresedésben. Pályázatok két hét alatt adandók be a kaposvári törvényszék elnökénél.

— **(Házi-bál.)** A Petőfi-hez címzett vendéglőben (Malom-utca 15.) február hó 1-én (csütörtökön) zártkörű házi-bál rendeztetik. Izletes ételekről és italokról gondoskodva lesz. Belépti-díj előre váltva 60 fillér, a pénztárnál 80 fillér. Jegyek válthatók *Sebők Gyulánál* (korona-vendéglő) és *Csapó István* cukrászdájában. A zenét jó nemzeti zenekar szolgáltatja. Kezdeté este 8 órakor.

— **(A pécsi kereskedelmi ifjak farsangi mulatsága.)** A legsikerültebb farsangi mulatságok közé tartozik mindig az a táncvigalom, a melyet a pécsi kereskedő ifjak évről-évre rendeznek. Az idén február 10-én lesz a Vigadó összes termeiben nagy

szabásu táncestélyük, a melyen a talp alá valót *Farkas Sándor* bandája fogja szolgáltatni. Tekintettel a jótékony célra az idén is szép anyagi eredményt várunk a táncestélytől. A táncestélyt ügyesen összeállított művészprogram előzi meg. Közre fognak működni *Tibor Lóri* egy énekszámával, *Szekula Sárika* is fog énekelni, *Németh kuplézik*, *Mezey* pedig valami kedves operette részletet fog előadni kellemes bariton hangján. A pécsi nemzeti színház közreműködő művészeit *Simándy József* karmester fogja zongorán kísélni. A program egyik legszebb pontja lesz *Füredi hegedű* művész játéka, a ki a szíves közreműködését szintén megígérte. A mulatság iránt már is nagy az érdeklődés.

— **(Meggyilkolt házaspár.)** A Jungfrau lábánál levő barátságos nyaralóhelyen, a kis Wengen falucskában szombatra virradó éjjel borzalmas rablógyilkosság történt. Amint a levélhordó szombaton reggel rendes körutját tette, egy magányosan fekvő ház előtt találta a már koros *Linder* gazdálkodó lövési és szurási sebekkel borított holttestét. A rögtön értesített rendőrség aztán megtalálta a lakásban, a padlón elterülve *Linder* nejeének a holttestét is. A gyilkos valószínűleg először a férjet lötte le, aztán a lakásba ment s hogy zavartalanul rabolhasson, három lövéssel leterítette az asszonyt is. Mint a rendőrség megállapította, hogy minden szekrény és láda át volt kutatva s a rablógyilkos úgy látszik tetemes összeget harácsol. A meggyilkolt házaspár csak nem rég nagyobb örökséget kapott s valószínűleg ez is a gyilkos kezeibe jutott. A gyilkos kilétéről eddig még mit sem tudnak.

— **(A hivatalnokok vasárnapja.)** A hivatalnokoknak, az állami és közigazgatási hivatalnokoknak éppen úgy, mint a magánhivatalnokoknak, csak fél vasárnapjuk van. Délig minden büroban dolgoznak s ha sok a dolog bizony megesik még az is, hogy barátságosan délutánra is beinvítálják az urakat és hölgyeket egy kis rendkívüli munkára. A törvény tehát nem gondoskodik róluk semmiképpen. Ezen a tura állapoton már legközelebb segít a kormány. Legközelebb rendeletet intéz az összes törvényhatóságokhoz, amiben olyanformán rendezi a közhivatalnokok munkaszünetét vasárnapra, ahogy ezt már megcselekedte a kereskedelemügyi minisztérium. Ebben a minisztériumban már egész vasárnapjuk van a hivatalnokoknak, csak egy-egy hivatalnok inspekciójuk minden osztályban délig.

— **(Félkaru irnok.)** *Perollo* olasz városkában érdekes ember él. A neve *Dullari de Scandino* s most huszonhárom esztendő. Fél karral született a világra, de azért tele van életkedvvel. Egyébként nagy hajlandóságot mutat a tudományokhoz, művészetekhez és az irodalomhoz. Műveltségénél és tehetségénél fogva kedvence a társaságnak. A zenéhez is ért s nincs jótékonycélu előadás, a melyben részt ne venne. Mivel *Modenában* a jogi doktorátust is letette, a perolloi törvényszéknek nagyon becses szolgálatokat tesz. A perolloi törvényszéknél különben mint jegyző működik s mint ilyen is rendkívül pontosan teljesíti kötelességét. Az egyik lábával ír és azt mondják, hogy nagyon szép az írása.

— **(Megrabolt hagyaték.)** *Furcsa* feljelentést tett egy *István-utcai* özvegy parasztasszony a rendőrségnél. Azzal vádol egy ember és egy asszonyt, hogy azok az asszony elhalt ura után maradt hagyatékot megrabolták, mert mi sem illeti abból őket, hanem a végrendeleti örökösöket. Mikor azután a bevádoltak kihallgatására került a sor, az asszony visszavonta feljelentését s azt állította, hogy az esetet ő is másoktól hallotta. Ekkor sült azután ki a turpissága. A másik asszony-

nyal élő ember régebben ő vele élt közös háztartásban, de most elhagyta. Így akart hát boszut állni rajtuk, de sikertelenül s most ő kerül bajba a hatóság félrevezetése miatt.

— **(A siró vendég.)** Egyik pályautcai kocsmába ma korán reggel beállított egy vándor s a kocsmahelyiségben hagyván a magával vitt rozszant bőröndöt, kiment az udvarra. Később a kocsmáros zajt hallott az aprójósákok ólja körül s mikor oda nézett, ott látta a vendégét. Hogy rászólt, mit keres ott, a vendég elkezdett sirni és könyezve mondá, hogy beteg, rosszul érzi magát. A kocsmáros előre bement a kocsmába, hogy valami fekvőhelyet készítsen a beteg vendégnek, de mire ismét kiment, hogy behívja, a vendég nem volt sehol. És eltűnt egy hizott lud is vele. A hátrahagyott bőröndjében egy lyukas cipőn kívül mást nem találtak. Most keresik a rendőrök.

— **(A rejtelmes spanyol.)** Időnkint föl-föl bukkan a sajtóban egy hír, amit akár állandóan szedésben tarthatna a nyomda, hogy egy magyar, német vagy akármicsoda vagyonos ur levelet kapott egy spanyol, teljességgel nem vagyonos urtól, a miben az azt írja, hogy töméntelen elásott kincsről van tudomása, amit jó volna kiaknázni. Éppen csak egy kis előleg kellene rá, vagy egy kis utiköltség, hogy ideutazhassék a titokzatos idegen s bővebb felvilágosítást adhatna az ügyről. Pénz, kincs persze sehol, a becsapás azonban sikerül néha. A rejtelmes spanyolra most már figyelmesek lettek a maguk hazájukban is és

nagy nyomozást indítottak annak a kiderítésére, hogy ki akarja idegennek elszerezni a kincseket, amelyekre pedig szörnyen nagy a szükség otthon is. Idáig azonban még semmi eredménye sincs a vizsgálatnak.

— **(Kard-pisztoly.)** Egy új fegyverről, a »kard-pisztoly«-ról az »Armée et Marine« című szemle a következő leírást közli: A fegyver úgy van berendezve, hogy minden döfésnél egy golyó lövetik el. A pengének két milliméternyi elhajlítása elegendő, hogy a lövés előidéztessék. Azt hiszik, hogy e fegyver behozatalával a lovasság támadása sokkal hatásosabb lesz, mint jelenleg, különösen, ha idegen lovasság ellen kell küzdenie. A kardpisztoly különösen alkalmas a páncél átfurására s ily módon a könnyű lovasságot képessé fogja tenni, hogy a vértésekkel megmérkőzhessék. A kardpisztoly csak valamivel nehezebb a mostani lovassági kardnál. A töltetlen fegyvert természetesen, mint közönséges kardot lehet használni.

Farsangi naptár.

Eddig a következő bálak vannak készülőben a farsangra:

Január 13. *Jogászbál* a Nemzeti Kaszinóban. — *Zsolnaygyári tűzoltók* bálja a Scholtz-sörházban. — Pécsi államvasuti műhelymunkások táncvigalma a Vigadóban.

Január 18. Fodrász ifjuság bálja a Vigadóban.

Január 20. *Helyőrségi bál* a Nemzeti Kaszinóban. — Hercenberger-féle zárestély a Vigadóban.

Február 1. Hivatalsszolgák táncvigalma a Vigadóban. — Házibál a Petőfi-vendéglőben.

Február 10. Pécsi kereskedő ifjak farsangi mulatsága a Vigadóban.

Február 13. Pécs-baranyai sportegylet bálja Villányban a Vorlicsek-szállóban.

Február 14. Hercenberger-féle délutáni kottéria táncestélye a Vigadóban.

Február 15. Nagy polgári bál a Vigadóban.

Február 17. *Helyőrségi táncestély* a Vigadóban.

Művészet, irodalom.

Lili asszonyról.

Csak kritikus ne volnék olykor
— E tiszt most érzem, mily nehéz —
Lilihez írnék izzó verset,
A próza neki oly kevés;
Az aranyos Lili asszonyhoz,
Akinek férje oly kopott,
Ki feltalálta trombitását —
Hogy irigylem a boldogot! . . .

Lilihez írnék izzó verset
S úgy sajnálom, hogy nem szabad,
Pedig a szívem úgy fellángolt
A bus, ábrándos dal alatt.
Liliket láttam hosszú sorban,
A mig a mi Lilink dalolt,
A férjek mind szürkék, kopottak
S a trombitás ki tudja, hol?

Érezte kezében azt a drága súlyt, a mely nem az övé, csak őrizetére bízták. Megállt a szoba közepén és gondolkozni kezdett, de hogy gyanút ne keltsen hirtelen szekrényébe zárta a pénzt, és visszasietett vendégéhez, ki már ugyan égő mécs mellett, az ágyban ébren feküdt. Hogy bizalmat keltő legyen megjelenése, András minden erejét összeszedte, hogy az izgalom rajt megne látszassék. S midőn biztosította vendégét, hogy a pénzt megbízható zárt helyre tette, jó alvást kívánva, vendégét magára hagyta.

Andrást elkábitotta a pénz. Az a régi virtus, a mely abban jelentkezett, hogy jobb a másé, mint a magáé, még sem szunnyadt el lelkében.

Kiment a tanya elé a sötét éjben. Háborgott a lelke. Forrt az agya, szédült a feje. Teste sem nyughatott. Izgatottan járt fel s alá. A verejték csepegett homlokáról. Halántékának erei duzzadtak az izgalomtól, gondolkozott-gondolkozott mit tegyen, hogy ez a pénz az övé lehessen.

Egyszerre megállt. Az égre nézett. Eszébe jutott a fogadalma. Az Isten a kire hivatkozott — eh mit — nem hallotta az ő fogadalmát az Isten. A pénz, az övé lesz és szörnyű tette határozta magát.

Sietve belépett csendesen a konyhába. Ott az ajtó mellett levő ásót előveszi és siet a tanya végébe a nagy szederfa mellett levő szalmakazal mellé és gyorsan, a mint csak erejéből kitelik és egy vermet.

Mig András a vermet ássa, addig Pistánk, a kinek számára az Isten tagadó a vermet ássa, álmodik szépeket, az ő kedves kis Jenő fiáról. A kit felvesz karjai közé. Csókolja az ő egyetlen büszkeségét, örömét, boldogságát,

széd intésére nyomban eloltották, ebbe a fülkébe huzódtak tovább diskurálgatni.

De Pista a hallott vészes hír után — hogy a csend-őrök itt bolyongnak még mindig a tanyák közt — rendkívül izgatott volt. Minden legkisebb neszre a mi kívülről hallatszott figyelmes lett.

Képződése bátorságát jó formán megszibbasztották.

Néha azt hitte, hogy már is zörögnek a rézsisakosok az ajtón és keresik azt, a ki szemök elől eltűnt.

András bátorította vendégét, hogy tanyája jól messze be esik az uttól, ennyire nem mernek különösen éjjel börtörkálni, mert csak nem régebben is egy éjjeli őrzésnek nyoma veszett, — mert hát itt beljebb bátrabbak vagyunk, mint ott azok, az utmenti tanyások szólt András, biztatólag.

Pistának nem használt semmit a biztatás. Számolt az eshetőséggel. Azt gondolta magában. Nem lehetetlen, hogy nyomán járnak. Elfoghatják őtet is, a hol van. El veszik mindenét, el mindazt a mit ő most családjának szánt, fentartásukra, — a mig ő vagy vissza kerülhet vagy sem — hazájába.

Feltette tehát magában, hogy őszinte lesz szíves házi gazdájához és így kezdé:

— Kedves Bandim! azt látom, hogy jó helyre bujtattál, de ha egyszer bekopogtatnak és betörnek a házadba azok a rézsisakosok, keresve azt, a ki az őruk elől elillant, vajjon erre a fülkére nem találnak-e reá és a fülkében szegény magamra?

— Ha már igazat kell mondanom — felel a tanyás, az ősszel, egy szüret után, mikor a patrolok sorra vi-

Egy szép, molett kis szőke asszony
Bus arccal némán hallgatott,
Ő még talán fel nem találta
— Miként Lili — a hadnagyot.
„Óh mily bohó!” a férjre nézek,
A hausse-ról baisse-ről spekulál,
Óh bárcsak én lehetnék náluk
A visszatérő ideál . . .

Bandi.

○ Dunanan apó és fia utazása. Offenbach régi kedves operettje végre színrekerül vasárnap este színházunkban. A darab, mint már említettük, kétszer is ki volt már tűzve műsorra, de mindannyiszor elmaradt közbejött akadályok miatt. Legutóbb Tibor Lóri betegsége miatt kellett elhalasztani előadását. A főszerepeket Tiszay, Nádasy, Németh, Kozma, Mezey, Nagy Vilma és Tibor Lóri játsszák. Vasárnap délután fel helyárok mellett a „Gyurkovics lányok” kerül színre.

○ Vidéki színészet. Nagy-Atádon a napokban fejezte be működését Monory Sándor színtársulata. Monory a budapesti színházak legjobb műsor-darabjait tartja repertoáron és úgy a rendezés, mint egyes tagok buzgóssága és összevágó játéka folytán teljes mértékben megérdemelte azt a pártfogást, a melyben a közönség részesítette. Színrekerült többek között „A kis alamuszi”, „Talmi herceg”, „Lili”, „Szulamith” stb. „Szulamith” kétszer is ment, mindig zsufolt ház mellett. Monoryné alakítása a címszerepben kitűnő volt. Azonkívül volt premiere is; színrekerült Szalay József fővárosi hírlapírónak „Eszter” c. 3 felvonásos énekes színműve, melyet a kö-

zönség rendkívüli tetszéssel fogadott. A szerző, ki az előadáson jelen volt, minden felvonás végén néhányszor a lámpák elé hívták.

○ Bakó László a Nemzeti Színházban. Bakó László, színtársulatunk jeles tagja tegnap este Budapesten a „Nemzeti Színházban” lépett fel. Az „Ármány és szerelem”-ben játszotta a minisztert s a fővárosi lapok kritikája, egyhangú elismeréssel szól alakításáról.

○ Millöcker operettjei a pécsi színházban. Millöckernek, a nemrégiben elhunyt operett-szerzőnek végrendeletét tegnap bontották fel Bécsben. Az elhunyt zeneszerző özvegyének nyolcezer korona érváradékot biztosított. Leányának nyolcvanezer, egy régi barátjának, Visini császári tanácsosnak tizenkét ezer, az An der Wien színház technikai személynének négyezer koronát hagyott. Hátrahagyott darabjainak és egyéb zeneszerzeményeinek tantiémjeit, valamint Bécs mellett levő nyaralóját felesége öröklé. Millöcker ezenkívül tekintélyes összegeket hagyományozott a bécsi mentőegyesületnek, a hajléktalanok menedékhelyének és sok más jótékony egyesületnek. Tiszay Dezső, a pécsi nemzeti színház igazgatója abból az alkalomból, hogy Millöcker elhalálozott, rövid időközökben egymásután fogja bemutatni a pécsi közönségnek Millöcker legjobb három operettjét: „Szegény Jonathán”, „Gasparonét” és „A Koldusdiákot”. Mindhárom előadás iránt közönségünk már is igen érdeklődik, mert Millöcker bájos zenéjét a pécsi zeneváros műértő publikuma igen kedveli. Szegény Jonathán már színdarabként fog kerülni ünnepélyes előadásban. Gasparoné után is nagy az érdeklődés, de a legnagyobb érdeklődésre mégis a Koldusdiák számíthat, a mit a múlt évben háromszor egymásután láttunk a műkedvelőktől. Mindazok, akik a mű-

kedvelői előadásban résztvettek, már alig várják a Koldusdiák színrehozatalát, de a nagyközönség is kíváncsi arra, hogy azt, a mit a műkedvelők is oly szépen tudtak előadni, színészeink mily előadásban fogják bemutatni. A bécsi operette-zeneköltészet nagyjai, Strausz, Millöcker, Suppée egymásután haltak el s dicséretreméltó dolog Tiszay Dezsőtől, hogy a pécsi közönségnek a legutóbb elhalt Millöcker operettjeit rövid időközökben egymásután be fogja mutatni, mert hiába, a közönség mégis csak az operettek iránt tud a legjobban lelkesedni.

○ Kubelik Ján Kaposvárott. A kaposvári „Kis és Középkereskedők Egyesülete”, e hó 17-én a Korona nagytermében hangversenyt rendez, melyre közreműködőül Kubelik Jánt, a csodás hírű hegedűművészt nyerték meg.

○ Cifrányomoruság. Holnap, csütörtökön este fog színre kerülni nemzeti színházunkban Csiky Gergely legsikerültebb, örökbecsű színműve, a „Cifrányomoruság”. Az ötletes darabot már rég nem láttuk jó előadásban s így Tiszay Dezső szereposztása mellett a darab a nagy érdeklődésre számíthat. Jegyek az előadásra előre is válthatók.

○ Mohács története. (Írta: Fölker József, Mohács hivatalos évkönyvvezetője.) Mohács nagyközség képviselőtestülete 1897. év végén elhatározta, hogy Évkönyvet fog vezetni s ez Évkönyvek vezetésével Fölker József, nagyközségi pénztárost bízta meg. Hogy a jelen történetét esztendőnkint feltüntető Évkönyveket megelőző irodalmi mű is legyen, Fölker most megírta Mohács történetét nap-

zítálták a tanyákat, egy szemfüles jáger-káplár megtalálta ezt a kis fülkét, sőt le is rajzolta az egész háznak a beosztását. De hát az régen volt, tudja Isten, hol van most az a káplár?

— Megvan az a rajz Bandi! — Az ilyet nem szoktak eldobni. Ki tudja nem-e kerül elő, mikor majd valaki után kutatnak. No de mindegy, benne vagyunk. Hanem nézd Bandi! te jó ember vagy látom. A mit a forradalom előtt tettél, azért meg szenvedtél. Azóta a hazának is tettél szolgálatot. Hogy téged is kimustráltak a szabad csapatból, annak Rózsa Sándor volt az oka, mert haragosod volt és történetesen közte voltál a Czikászi Vas István vérengző káplár legényei közt; a mit azután meg is tudtunk, hogy nem is olyan kegyetlen munka volt az a verbászi pusztítás. Ezért én mégis igazi jó emberemnek és magyarnak tartalak. Semmi sem lehetetlen. Meglehet, hogy mire, felvirad, engem már vasra is verhetnek, mert megtalálhatnak e helyen is. Én elalszom, mert ki vagyok merülve, talán még az ágyuszóra sem ébredek fel — tehát ha baj volna, el sem tudnék menekülni. Ezeket mind jól fontolóra véve, most a hűségemre és barátságodra biznék valamit.

— Édes kapitányom, parancsoljon akár az életemmel. Aludjék nyugodtan, békével — még a szemeim sem hunyom be, itt fogok örködni a tanya körül. S ha legkisebb bajt neszelnék, azonnal hírvil adom.

Ezt nem kívánom András. Néked is szükséged van az álmra. Más itt a dolog sorja. Látod ezt? és ezzel a derekára szorítva volt hosszú bőr övet vett elő és az asztalra tette. Nézd ez a pénz a kir. kincstáré volt. Már

nem volt idő és nem volt, kinek véle elszámolnom. Én gazdag ember nem vagyok s azt gondoltam, jó lesz szegény családomnak. Én ezt a pénz, kerek 8000 forint aranyban és huszasokban, reggelig a te őrizetudra bízom, azért, hogy ha az éjjel bajba jutnék, talán nyomomra akadnának, ezt a pénzt én nálom ne találják, mert többé nem látnék belőle egy falatkát sem; hanem legyen nálad — reggelre pedig add vissza. Igérd meg Istenre és magyar becsületre, hogy hiven megőrzöd számomra.

— A szent Istenemre fogadom, hogy hiven megőrzöm és holnap reggel vissza adom.

— Igérd meg ugyan így, hogy ha baj érne, hiánytalanul és érintetlenül úgy a mint most be van kötözve a pénzes öv, elviszed magad Orosházára és átadod feleségemnek.

— Mindezt Istenemre fogadom, és ígérem.

— Andris jusson eszedbe, hogy ezt karácsonykor Urunk születésének estéjén fogadtad. Az Isten példásan megverne, ha nem így lenne. Ezzel átadta Andrásnak a pénzes övet. A ki azt ideges reszketéssel magához véve, távozott abba a szobába, a honnét kijöttek, hogy a szekrényébe elrejtse.

Már az összeg láttára kóválygott a feje Andrásnak. Mondá ugyan a fogadalmat, hogy hiven megőrzé és a többi, de már mikor az Istennek a nevét ajkára merte venni, már akkor az ördög fészkelte a szívében és pokoli tervek kezdtek fogamzani agyában.

Szinte támolgott mikor a fülkéből kilépve kezébe tartotta a pénzt, a kincset, a miért már annyi ember eladta lelkét.

jainkig s egy csinos könyvben adta ki. A munka ismerteti Mohács történetét keletkezésétől kezdve 1526-ig, vagyis a mohácsi vészig; azután szól a török uralom alatti, 1526-tól az 1686-ik évig terjedő eseményekről; végre 1868-tól napjainkig ismerteti a nagyközség történetét. — Mindeme ügyesen megírt dolgok után Mohács közigazgatási és politikai viszonyait, közgazdaságát, közegészségügyét, vallási viszonyait, oktatásügyét, közművelődését és társadalmi viszonyait, azok multját és jelenét ismerteti a könyv, melynek megírásával a szerző érdemes munkát végzett.

Folyó sz. 103. Idénybérlet 103. sz. Páratlan bérlet.

Nemzeti Színház.

Csütörtök, 1900. január 11-én.

Cifra nyomoruság.

Szinmű 4 felvonásban. Irta Csiky Gergely.

SZEMÉLYEK:

Bálnay	Könyves	Mádi	Nádasi
Bella	Baróthi	Poprádi	Sarlai
Sodró	Bátosi	Tarcali	Delli
Zsófi	V. Ágh	Murok	Pásztor
Eszter	Hadrik	Zegernyei	Nagy
Csoma	Sebestyén	Mézesné	Bátosiné

Péntek, jan. hó 12-én

Kurucfurfang.

VASUTI MENETREND.

Érvényes október 1-től.

PÉCSRŐL INDUL:

	Gy. v.	Sz. v.	Sz. v.	Sz. v.
Budapestre	8-22	11-41	3-06	11-10
B.-Szt.-Lőrincz	8-48	12-13	3-36	11-44
(B.-Szt.-Lőrinczről)				
B.-Sellyére v. v. 4-55, tv. sz. sz. 9-17, v. v. 3-46				
Uj-Dombóvár érk.	9-57	1-34	5-01	1-34
Kaposvár felé ind.				
gy. v. 10-08, sz. v. 1-55, gy. v. 6-31, sz. v. 2-15)				
(Báttaszék felé sz. v. 3-10 tv. sz. sz. 2-30)				
Uj-Dombóvárról ind.	10-04	2-32	5-21	2-56
Budapestre k. p. u. é.	1-25	8-00	8-35	8-20
V. v. Sz. v.				
Barcs-N.-Kanizsa-Bécs felé	8-28	6-32		
B.-Szt.-Lőrincz	9-06	7-11		
Barcs	10-54	9-00		
N.-Kanizsa	1-29	11-41		
Bécs	9-35	8-53		
Sz. v. Sz. v. Sz. v. Gy. v.				
Eszék felé	5-35	12-14	4-26	8-35
Úszögh	5-50	12-25	4-40	8-40
Villány érk.	6-39	1-13	5-27	9-38
Mohács felé	sz. v. 7-00 sz. v. 1-55 sz. v. 10-05			
Mohács érk.	7-44	2-39	10-49	
Villány ind.	6-49	1-18	5-32	9-43
Eszék	8-08	2-27	6-47	11-01
Hajó közlekedés Budapest-Zimonyi vonal, lefelé minden szerdán és vasárnap indul reggel				
				5-00
fölfelé minden szombat és szerda d. e.				
				10-00
Budapest-Mohácsi vonal: naponként Mohácsról indul				
d. e. 10 órakor. Budapestre érkezik éjjel				12-35.

Szóbeli tárgyalások jegyzéke a pécsi kir. törvényszéknél.

I-ső tanács.

1900. január hó 11 napján.

1. Sopronyi András és társa — Kotánci Katalin és társa. d. e. 9 óra.
2. Ifj. Weisz Jakab — Engler Kálmán háromnegyed 10 óra.
3. Hg. Montenouvo Alfréd — Szabó Ferenc és társai. d. e. fél 11 óra.
4. Richter Franciska — Bagoly András egy-negyed 12 óra.

II-ik tanács.

1. Kassádi András — Szivér István. d. e. 9 óra.
2. Tauszig Zsigmond — Szarka Jenő. három-negyed 10 óra.
3. Schlesinger Gyula és neje — Schvarz Jakab fél 11 óra.
4. Zsigmond József — Gyuró József egy-negyed 12 órakor.

Törvénykezés.

§ Embert ölt imádkozás közben. Valóságos ember hírében állt mindig Asztmann Márton albertfalvi lakos. A mult év október 15-én Eszékéről hajtatott hazafelé és 4 óra tájban az ájtatos falusiak éppen a templomban tartott vecsernyéről özönlöttek ki. Asztmann a kereszt előtt elhajta, jámbor keresztényhez illőleg levette a kalapját és keresztet vetett. Nem vette észre, hogy ép e pillanatban lovai egy négy éves kis gyermeknek, Valper Magdolnának nekimentek s leütötték lábairól. Mikor lovai már ágaskodtak, nem tudta visszatartani őket, a kocsit keresztülment a szerencsétlenül, úgy, hogy menten szörnyet halt. Asztmann beismerte gondatlanságát, ő is saját vigyázatlanságának tudta be a szerencsétlenséget, a királyi törvényszék pedig emberölés vétségében marasztalta el és egy havi fogságra ítélte. Az ítélet jogerős.

§ A méh a törvénykönyvben. A német polgári törvénykönyv vad, szelid és szelidített állatokat ismer. A méhet a vad állatok közé sorolja. A méh, bár oly kicsi állatka, mégis oly sok fejtörést okozott a törvényhozásnak, mert ismeretes szokása, hogy kivándorol, rajzik. Már a rómaiaknak is volt külön méh-törvényük. A régi német népszokás »vad féreg«-nek nevezi a méhet s ezt a felfogást magukévá tették a mai jogászok is és ez maradt a méhecske a német polgári törvénykönyv keretein belül, melynek 961—964. §§. foglalkoznak vele. Nagy jelentősége van a méhraj elfogása kérdésében annak, hogy szelid, vagyis házállat-e a méh, avagy vadállat. A háziállatok, mint a macska, kutya stb. tulajdonjogát gazdájuk nem veszíti el, ha elkerülnek is a háztól. Vadállatok tulajdonjogát elveszíti ellenben a gazda, hogy ha az állat természetes szabadságba visszatér, ha csak folytonosan nem üldözi. Abban a pillanatban, a midőn az üldözéssel fölhang, megszűnik az állat tulajdonosa lenni s az állat gazdátlanává válik. Ha raj kíválik, üldözni kell és kikérni. ha idegen kasba szállt. Idegen területre is mehet az ember utána, de az okozott kár megtérítendő. Ha azonban az idegen kas nem volt üres, nem kérhető ki az ujonnan bevonult raj, mert annak urává a régi raj lett.

§ Fegyver a gyermek kezében. A töltött fegyver még érett és megfontolt eszű ember kezében is sokszor veszélyes, a gyermek kezében pedig számtalan esetben lett már végzetes kimenetelű. Ifjú Vendling János sz. istváni 13 éves gyermek a mult évi szeptember 20-án kiskorú Malász Jánossal, a ki még mindössze alig hat éves, játszadozott. A kis gyermeknek fapuska volt a kezében, Vendling azonban eldicsekedett a kis fiúnak:

— Nekem is van ám puskám, de az igazi puská, löni is lehet vele!

Azzal bement a lakásba, leakasztotta a szegről atyja fegyverét és a kis Malász János felé tartotta:

— No most vigyázz, mert mindjárt lövök! És a gondatlan gyerek nem is sejtette, hogy apja fegyvere töltve van s mosolygó arcú játszótársát nyakszirtén lötte. A seb szerencsére nem volt halálos, a kis fiú 3 hét alatt meggyógyult.

A pécsi kir. törvényszék tekintetbe véve, hogy Vendling János 6 évig járt iskolába, 2 éve ismétlő iskolába jár, különben értelmes fiú, gondatlanságból okozott súlyos testisértés vétsége címén 3 napi elzárásra és egy nappal helyettesíthető 10 korona pénzbírságra ítélte. Ugy a vádlott, mint terhére az ügyész, felebeztek.

T a n ü g y.

(Járvány egy iskolában. Szászvári levelezőnk írja, hogy az ottani népiskolában szintén járvány van a tanulók között, mint így télviz idején a legtöbb helyen. Ez a járványos betegség azonban nem veszélyes, mert torokfájásban, vagy abban nyilvánul, hogy a beteg nyaka megdagad. Két-három nap alatt elmúlik a betegség, amely mégis járvány természetű, mert igen sokan szenvednek benne.

Közigazdaság.

□ Névváltoztató marharakodó állomás. A kereskedelmi miniszter rendelete folytán Dombóvár vasuti marharakodó állomás elnevezését a jövőben Ó-Dombóvár vasuti marharakodó állomásra változtatták.

□ Uj szivar- és cigarettakülönlegességek. Január 1-én a következő uj szivar-különlegességeket hozták forgalomba: Regalia Jokey, Conchas, Especiales, Invincibles, Divinos, Rajos de Sol, Sensitivas, Conchas finas, Celestiales, Invencibles, Aristokratés, Paritanos finos, Jokey Club Panetelas, Sublimes, Predilectos, Regalia Conchas finas, Conchas selectas, Non plus ultra, Puritanos finos, Delicias. A forgalomból kivonattak: Cabineti, Regalia Jokey Club, Jokey Club, Conchas Especiales, Regalia Comme il faut, La Corona, Non plus ultra, Media Regalia. Az uj cigaretta-különlegességek a következők: Hors Concours, Figaro, Osiris, Kheops, Ramses, Hyksos. Az angol dohányfajok közül forgalomba került: Capelan.

□ Iparunk statisztikája. Megírtuk annak idején, hogy a kereskedelmi miniszter az összes nagyobb hazai gyárak és ipartelepek termeléséről részletes statisztikai adatokat állított össze. Az adatgyűjtés még mult év augusztus havában vette kezdetét. Értesülésünk szerint az adatgyűjtés nagy munkáját már befejezték. A fölvételeket a miniszternek 43 szakközege hajtotta végre, a kik összesen 2488 gyár és ipartelep adatait gyűjtötték egybe. Az eképp nyert rendkívül terjedelmes anyag immár a miniszter kezei közt van s földolgozása legközelebb meg fog kezdődni. Az egész anyag földolgozását előreláthatólag május elsejéig fogják befejezni.

T Á V I R A T O K.

— Terjed a pestis. (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Manillában a pestis felléptét hivatalosan konstataáltak.

— Eleresztett hajó. (A „Pé-

csi Figyelő" eredeti távirata.) Berlinbe a Wolf-ügynökségnek jelentik Londonból, hogy a Durban-öbölben elfogott „Hercog” nevű hajót az angol hatóságok szabadon bocsájtották.

— **A delegációból.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Bécsben a magyar delegáció mai ülésén gróf Szapáry Gyula elnök bejelentette, hogy a közös kormány az osztrák bizottságban van elfoglalva, ezért kéri a tengerészeti, külügyi albizottságok jelentéseinek holnapra halasztását.

— **Ki nyert?** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Az osztálysorsjáték mai húzásán húszezer koronát nyert a 72.895 számú sorsjegy; harmincezer koronát a 2.778 számú sorsjegy.

— **A transzváli háború.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) Londonból írják, hogy a haretéri hírszolgálatban egyre tart a szünet. A lapok — tudósítás hiányában — szemléjüket folytatják. Balfour beszédét különösen a „Times” élesen elítéli. Roberts tábornokot ma várják Fokvárosba.

Hirdetések.

Polgár Sándor

gyetem. gyakorlott orvosi mű- és kötszerész
BUDAPEST,
VII., Erzsébet-körút 50.
Ajánlja dusan felszerelt raktárát saját gyártmányu orvos-sebészeti és betegápolási tárgyakban.

Saját találmányu, m. k. szabad. Polgár-féle **sérvkötő,**

baskötő, görcsér elleni gumimiharisnya, orthopaediai készülékek, műlábak s kezök stb.

Valódi francia különlegességek F. Berguerand fils párisi gyárából.

Utánzás ellen védve 16302. sz. Részletes képes árjegyzék ingyen és bérmentve.

10005. szám.
Tkv. 1899.

HIRDETMEY.

Ófalu községnek telekkönyvi betétei az 1886. évi XXIX., az 1889: XXXVIII. és az 1891: XVI. t. cikk értelmében elkészítettven és a nyilvánosságnak átadtván, ez azzal a fölszólítással tétetik közzé:

1. Hogy mindazok, kik az 1886: XXIX. t. cikk 15. és 17. §-ai alapján — ide értve e §-oknak az 1889: XXXVIII. törvénycikk 5-ik és 6-ik §-ában és az 1891. XVI. törvénycikk 15-ik paragrafusának a) pontjában foglalt kiegészítéseit is — valamint az 1889: XXXVIII. t.-cikk 7. §-a és az 1891. XVI. t.-cz. 15. §. b) pontja alapján eszközölt bejegyzések érvénytelenségét kimutathatják, e végből törlési kereseteket, azok pedig, a kik valamely tehertétel átvitelének az 1886: XXIX. t. cz. 22. §-a, illetve az 1889. évi XXXVIII. t. cz. 15. §-a alapján való mellőzését megtámadni kívánják, e végből kereseteket hat hónap alatt, vagyis **az 1900. évi július hó 15-ik napjáig bezárólag** a telekkönyvi hatósághoz nyujtsák be, mert ezen meg nem hosszabbítható záros határidő eltelte után indított törlési kereset annak a harmadik személynek, aki időközben nyilvánkönyvi jogot szerzett, hátrányára nem szolgálhat;

2. Hogy mindazok, akik az 1886: XXIX. t. cikk 16. és 18. §-ainak eseteiben — ide értve az utóbbi §-nak az 1889: XXXVIII. t. cz. 5. és 6. §-ában foglalt kiegészítéseit is — a tényleges birtokos tulajdonjogának bejegyzése ellenében ellentmondással élni kívánnak, írásbeli ellentmondásukat hat hónap alatt, vagyis **az 1900. évi július hó 15-ik napjáig bezárólag** a telekkönyvi hatósághoz benyujtsák, mert ezen meg nem hosszabbítható záros határidő letelte után ellentmondásuk többé figyelembe vétetni nem fog;

3. Hogy mindazok, a kik az 1. és 2. pontban körülírt eseteken kívül a betétek tartalma által előbb nyert nyilvánkönyvi jogait bármely irányban sértve vélik, ide értve azokat is, akik a tulajdonjog arányának az 1889. XXXVIII. t. cz. 16. §-a alapján történt bejegyzését sérelmesnek találják, e tekintetbeni felszólalásukat tartalmazó kérvényeket a telekkönyvi hatósághoz hat hónap alatt, vagyis **az 1900. évi július hó 15-ik napjáig bezárólag** nyujtsák be, mert ezen meg nem hosszabbítható záros határidő elmulta után a betétek tartalmát csak a törvény rendes útján és csak az időközben nyilvánkönyvi jogokat szerzett harmadik személyek jogainak sérelme nélkül támadhatják meg.

Együttal figyelmeztetnek azok a felek, a kik a betétek szerkesztésére kiküldött bizottságnak eredeti okiratokat adtak át, — hogy a mennyiben azokhoz egyszersmind egyszerű másolatokat is csatoltak, vagy ilyeneket pótlólag benyujtanak az eredetieket a telekkönyvi hatóságnál átvehetik.

A pécsváradi kir. járásbiróság mint tkvi hatóság, 1899. decz. hó 30-án.

Schill

kir. járásbíró.

ELEMI BIZTOSÍTÓ RÉSZVÉNYTÁRSASÁG.

Teljesen befizetett részvénytőke 4.000.000 kor.

T. cz.

Ezennel van szerencsénk b. tudomására hozni, hogy az

Pécs, 1900. január hó.

ELEMI BIZTOSÍTÓ RÉSZVÉNYTÁRSASÁG

pécsi főügynökségét átvettük s intézetünk számára tűzbiztosítási ajánlatokat épületekre, ingóságokra, áruraktár, termény és takarmánykészletekre stb. valamint gyári és általános biztosításokra vonatkozólag elintézés céljából elfogadunk.

Midőn egyszersmind b. tudomására hozzuk, hogy az általunk képviselt intézet **más biztosító vállalattal szemben kötelezettségben nem áll**, kérjük, hogy szíveskedjék b. bizalmával bennünket megtisztelni, amit mi a legelőnyösebb feltételekkel és legmegtérülőbb eljárásunkkal mindenkor kiérdemelni iparkodunk.

Kiváló tisztelettel

Az Elemi biztosító részvénytársaság pécsi főügynöksége:

POLLÁK SOMA.

Ugyanott egy gyakornok felvétetik.